

Sygn. akt IV CSK 307/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko Miastu O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt I AGa [...]

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 8100 zł
(osiem tysięcy sto zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił powództwo M. T. o zapłatę kwoty 1 129 693 złotych przeciwko miastu O., z którym łączyły powódkę umowy o roboty budowlane. Sąd pierwszej instancji nie uznał istnienia związku przyczynowego pomiędzy zadłużeniem powódki z licznych tytułów a nieterminowością pozwanego w opłaceniu wystawianych przez powódkę faktur. Od tego wyroku powódka wniosła apelację, którą wyrokiem z dnia 20 grudnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy w świetle art. 258 k.p.c. dopuszczalne jest zobowiązanie strony do sprecyzowania osobowego wniosku dowodowego lub jego oddalenie z argumentacją, że strona powołuje dowód z zeznań świadka na okoliczność wniosków, które sąd ma wysnuć po przeprowadzeniu dowodów. Ponadto skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd powinien ustalić, czy opóźnienia w przygotowaniu inwestycji przez pozwanego, a nie tylko niepłacenie przez niego faktur w terminie, miały wpływ na powstanie szkody powódki w postaci powstałych kosztów egzekucyjnych oraz naliczeniem odsetek za opóźnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie podnosi się jednolicie, że przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., obejmująca zasadność skargi, która jest oczywista, występuje wtedy, gdy ta oczywistość jest widoczna od razu, na pierwszy rzut oka, bez czynienia szczególnych analiz lub dociekań oraz bez potrzeby zagłębiania się w stawiane w skardze zarzuty. W praktyce oznacza to, że do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, eksponująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu. Na tym właśnie polega „oczywista” zasadność środka zaskarżenia w rozumieniu przyjętym w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., i z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego twierdzi się, że przyczyny kasacyjne w postaci oczywistej zasadności skargi oraz występowania istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) zasadniczo wyłączają się, także wtedy, gdy dotyczą różnych aspektów skarżonego orzeczenia. Jest jasne, że orzeczenie – według zarzutów skarżącego – oczywiście bezzasadne nie może być jednocześnie uznane za wywołujące poważne, istotne wątpliwości, zawierające problemy wymagające szczegółowej analizy oraz pogłębionych rozważań prawnych.

Poza tym powołanie obu przyczyn kasacyjnych jednocześnie osłabia każdą z nich, a w istocie odbiera im znaczenie oraz procesową skuteczność.

Skarga kasacyjna powódki zawiera wskazaną sprzeczność, z jednej bowiem strony skarżąca akcentuje istotne zagadnienie prawne wymagające objaśnienia przez Sąd Najwyższy, z drugiej natomiast podnosi oczywistą zasadność skargi, przy czym aby tę „oczywistość” wykazać, prowadzi szczegółowy wywód, stanowiący w rzeczywistości próbę przekonania do zasadności podniesionych podstaw kasacyjnych, a nie do tego, że skarga jest oczywiście, a więc na pierwszy rzut oka, bez potrzeby jakiegokolwiek argumentacji uzasadniona. Sąd Najwyższy dostrzegał już, że jeżeli skarga jest rzeczywiście zasadna, to zbędne jest prowadzenie rozbudowanego wyводу, odejmuje to bowiem siły przekonywania, a nie dodaje jej (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7–8, poz. 83, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r., IV CSK 738/14, OSNC 2016, nr 10, poz. 120).

Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że kwestia procesowa określana jako istotne zagadnienie prawne, może być rozstrzygana wyłącznie w ramach oceny odnośnego zarzutu wytoczonego przez skarżącego w ramach podstawy przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a więc ramach oceny, czy *in concreto* doszło do naruszenia art. 258 k.p.c. i czy naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Niejednokrotnie podnoszono w judykaturze, że zagadnienie prawne wskazywane w skardze kasacyjnej jako jej przyczyna powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i odnosić się do konkretnej, niepowtarzalnej w zasadzie sytuacji procesowej poddanej ocenie w ramach podniesionych podstaw (np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06, OSNP 2008, nr 7–8, poz. 118, z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48, z dnia 11 września 2014 r., V CSK 66/14, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

